

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 156/06-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. Š., toho času vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. J. K., so sídlom N., vo veci namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 3/2005 z 22. júna 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. Š. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. februára 2006 doručená sťažnosť Ing. V. Š., toho času vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. K., so sídlom N., v ktorej namieta porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 To 3/2005 z 22. júna 2005.

Zo sťažnosti vyplýva, že označeným uznesením najvyššieho súdu bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a spoluobžalovaného P. K. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 T 5/02 z 5. októbra 2004, ktorým boli sťažovateľ a P. K. (ďalej len „spoluobžalovaný“) uznaní za vinných z pokračujúceho trestného činu krátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1 a 3 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona sčasti dokonanej a sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona a sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov.

Označený rozsudok krajského súdu sa zakladá na zistení, že

- a) sťažovateľ vyexpedoval pre svoju firmu Š. s. r. o., v T. 68 železničných vagónových cisterien motorovej nafty z MOL v M. s príslušnou dokumentáciou do železničnej stanice v T., ktorú po prevzatí v T. deklaroval ako ľahký vykurovací olej, hoci k zmene prepravovanej komodity nedošlo a predával ju spolu so spoluobžalovaným, drobným odberateľom, čím došlo ku skráteniu dane celkom o 34 119 831 Sk,
- b) sťažovateľ po pristavení 39 železničných vagónových cisterien motorovej nafty z MOL v M. do železničnej stanice F. úmyselne zabezpečil deklarovanie tejto komodity na Colnici vo F. ako ľahký vykurovací olej, hoci k zmene prepravovanej komodity nedošlo, čím došlo z jeho strany k pokusu skrátenia dane vo výške 21 355 655 Sk, k čomu však nedošlo, pretože po odobratí vzoriek potvrdzujúcich, že ide o motorovú naftu, bola komodita colnicou zadržaná.

Sťažovateľ vytyka označenému uzneseniu najvyššieho súdu, že ním „došlo k nekritickejmu prebratiu zdôvodneniu viny a trestu z I. stupňového rozsudku“, a tvrdí, že žiadneho skrátenia dane sa nedopustil, pretože „...68 vagónových cisterien, ktoré došli do železničnej stanice v T. deklaroval ako ľahký vykurovací olej správne s predpismi... nezabezpečoval železničnej stanici vo F. colné odbavenie 39 vagónových cisterien ako LVO, toto vykonala za sťažovateľa špedícia železničnej stanice s ktorou mal uzavretú mandátnu zmluvu“.

Sťažovateľ svoje tvrdenie, že nedošlo ku skráteniu dane, opiera o argument, že podľa Colného zákona je pre zatriedenie jednotlivých ropných produktov podľa colného

sadzobníka záväzná destilačná skúška, ktorá nebola vykonaná. Podľa sťažovateľa tvrdenie, že nešlo v danom prípade o motorovú naftu „okrem atestov, ktoré vyhotovoval MOL a odborného posudku Výskumného ústavu pre Petrochémiu v P., výpoveď Ing. H. CSc., to potvrdzuje aj analýza colno-technického laboratória Ústrednej colnej správy v B., ktorý je v spise pripojený.“. Vo vzťahu k colnému vybavovaniu cisterien, ktoré došli do železničnej stanice F., sťažovateľ tvrdí, že ju vykonali pracovníčky špedície bez jeho zasahovania.

Podľa názoru sťažovateľa sa najvyšší súd v označenom uznesení „zaoberal iba skutočnosťami, ktoré mohli mať vplyv na zamietnutie odvolania sťažovateľa. Na dôkazy, ktoré mohli byť v prospech sťažovateľa, aj napriek viacerým sťažnostiam voči vyšetrovateľom (o zaujatosti, porušovania práva na obhajobu a pod.), pri dokazovaní záujem nebol“.

Sťažovateľ na základe argumentov uvedených v sťažnosti žiada, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti prijal tento nález:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 22. 6. 2005, sp. zn.: 1 To 3/2005 pri ktorom bola nedôsledne preskúmaná zákonnosť rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 5. 10. 2004, sp. zn. 4T 5/2002 čo do viny a trestu Ing. V. Š. porušil jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Sťažovateľovi Ing. V. Š. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 12 miliónov Sk (ročne po 1 milión Sk), ktoré je povinný Najvyšší súd SR vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu. ...

Rozhodnutie NS SR č. k. : 1 To 3/2005 zo dňa 22. 6. 2005 v časti týkajúcej sa Ing. V. Š. sa zrušuje.

Najvyšší súd SR je povinný vyplatiť právnenému zástupcovi sťažovateľa JUDr. J. K., advokátovi v N. podľa § 12 ods. 3, písm. b) vyhl. č. 583/2003 v znení nov. 655/2004 Z. z. za tri úkony poskytnutej právnej pomoci (2.048,- Sk x 3 = 6.144,- Sk), režijný paušál (164,- Sk x 3) = 492,- Sk, náhrada cestovných nákladov z N. do K. a späť vo výške cestovného v hromadnom prepravnom prostriedku (predložím na pojednávaní) a stratu času 273,- Sk x 10 polhodín = 2.730,- Sk a náhrada poštových výdavkov 60,- Sk a to do troch dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa tvrdenia sťažovateľa malo byť uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 3/2005 z 22. júna 2005 porušené jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru.

Podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru „Každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné“.

Z citovaného, ako aj z doterajšej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru sa týka ochrany pred nezákonným pozbavením slobody zatknutím alebo iným spôsobom (podľa nášho právneho poriadku napr. zadržaním), t. j. ochrany, ktoré musia zmluvné strany Dohovoru zabezpečiť fyzickým osobám patriacim pod ich jurisdikciu ešte pred právoplatným rozhodnutím súdu o ich vine a treste, t. j. aj pred prípadným uložením trestu odňatia slobody. V danom prípade bol sťažovateľ už odsúdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 T 5/02 z 5. októbra 2004, pričom najvyšší súd namietaným uznesením rozhodoval o odvolaní proti tomuto rozsudku krajského súdu, a nie o nezákonnom pozbavení slobody sťažovateľa „... *zatknutím alebo iným spôsobom*“, a preto podľa názoru ústavného súdu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 3/2005 z 22. júna 2005 nemohlo dôjsť k porušeniu jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd uviedol, že podľa svojej konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 *mutatis mutandis*, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní ktoré mu predchádzalo alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2006